

— Съ бащинѣ грѣхѣ за тебе, азъ ще при-
добѣхъ твоѣ-тѣ дѣщеринскѣ любовь.

— Не дѣй ся труди, азъ сега принадлежѣ
само Богу, Той ми ѣ баща, а кѣща ми ѣ май-
чинѣ ми гробъ, отговори Райна.

— Нѣ, Царкѣньо, рече комисъ, воля та
на баща ти заповѣда да бѣдешъ жена на сы-
на ми Самуила.

— Това не може да бѣде! извъка Райна, и
глас-атъ и' ся прикѣснѣ.

— Азъ ти каз'вамъ неговѣ-тѣ волѣ и не-
говѣ-тѣ думѣ.

— Заведи мя на гроб-атъ му. Азъ ще му
ся молѣ, мой тейко, мой отецъ, не мя давай на
хора-та, дай мя на Бога. Той ще мя помилова.

— Чи кой знакъ кѣде ѣ неговѣ-атъ гробъ,
каза комисъ.

— Не наскрѣбявай съ твоѣ-то непослуша-
нѣ бащинѣ-тѣ си душѣ, каза Туллѣ. Ты ще
лѣти надъ гроб-атъ, ще ся оплак'ва отъ тебе,
и не ще ся видишь нити съ тейка нити съ май-
кѣ на онъ-зи свѣтъ.

Райна заплака, комисъ ся усмихнѣ, поту-
па старѣ-тѣ Туллѣ по плѣщи-тѣ, и излѣзе.

— Охъ царкѣньо, царкѣньо, начинѣ Тул-